

Десет години членство на България в НАТО – равносметка с поглед към следващото десетилетие

Становище на Съюза на офицерите от резерва „Атлантик“

Агресията на Русия срещу суверенна Украйна прокара водораздел между мирния период след края на Студената война и настоящия исторически момент, сложи край на илюзиите за трайно сътрудничество между великите сили и на розовите надежди у нас, че без истинска модернизация на Въоръжените сили, без политическа мъдрост и воинско мъжество ще оцелеем през идващите години, като се крием и снишаваме, докато мине бурята.

В печалното съвпадение между руската агресия и десетата годишнина от членството на България в НАТО можем да съзрем пръста на Провидението, което се опитва да ни посочи, че досегашната отбранителна политика е била късогледа, нереалистична и небългарска. След като само на 500 км (оперативна дълбочина) от бреговете ни бяха прекроени следвоенните граници на Европа и бе отправено нагло предизвикателство срещу евроатлантическата общност, очевидно не можем да я караме, както досега.

Четвърт век след 1989 г., обозначен като времето на т. нар. преход, управляващите у нас клики, въпреки привидните си политически, идеологически и икономически различия, бяха удивително единодушни в едно: Българската армия да бъде държана в будна кома, за да не би да попречи при разграбването на държавата. Офицерският състав бе доведен до състоянието на „объркано стадо“, според Ноъм Чомски, което е в постоянен стрес за социалното и материалното си оцеляване, ежегодно изживява

шока от перманентни съкращения, „трансформации“ и „оптимизации“, от мними и заредени с корупция модернизации, чиято единствена цел бе да отрежат живо месо от снагата на Българската армия.

Стана ясно, че са нужни незабавни, решителни, промислени и координирани със съюзниците мерки, които да ни извадят от сегашното състояние.

1. Смятаме, че настоящият военен бюджет, както и военните бюджети на повечето правителства след 1989 г., е нереалистичен, пацифистичен и обрича видовете въоръжени сили на по-нататъшна деградация. Системно съкращаваните военни разходи доведоха до значително изоставане на страната ни във военно-технологическо равнище в сравнение с другите държави, близки по територия и население до България, чийто принос за колективната отбрана на НАТО и за собствената им защита е далеч по-адекватен от българския.
2. В резултат на политика, която не би могла да бъде квалифицирана иначе, освен като национално предателство, след десетгодишно членство в Организацията на Северноатлантическия договор **България не е в състояние да участва пълноценно във високоефективни бойни операции на НАТО. Въоръжените ни сили не притежават достатъчно военни и технически способности да осъществяват скоротечни, с голям пространствен размах, предимно нощни бойни действия. В Сухопътните войски все още липсва съвременна бронирана бойна машина. ВВС така и не получиха толкова дискутирания многоцелеви тактически изстребител, бойните хеликоптери са разглобени и чакат резервни части от Русия, а ВМС не разполагат с модерен боен кораб от клас „корвет“ или „фрегата“. Изоставаме с развитието на системите за командване и управление и с логистичните способности.**

3. Първата стъпка за излизане от кризата е неотложно да бъде закупен съвременен многоцелеви боен самолет. Според нас, за целта е необходимо да бъде потърсена помощта от съюзниците, от политическото и военното ръководство на НАТО и от водещите държави в Алианса. В този момент те ще бъдат потънчиви, отколкото преди март 2014 г.

Поради политически и корупционни интереси от 2007 г. насам бяха проспани изключително добри възможности за съвместна покупка на такъв самолет заедно с Румъния. Съвместната покупка щеше да намали общата стойност на машината, осигуряваше перспективи за съвместна експлоатация, за ремонт, за обучение на пилоти и изпълнение на операцията „Еър полисинг“. След като клики и икономически групировки съзряха в сделката значителен корупционен потенциал и се опитаха да реализират интересите си, Румъния самостоятелно закупи предвидените самолети от Португалия. Така в страната ни повече от 10 години се води безплоден диалог какъв, откъде, на каква цена и пр. да бъде лелеяният от второ поколение бойни пилоти самолет.

Днес особено ярко лъсват лъжите, изприказвани от политици, генерали (дори от началници на ГЩ) и от набедени експерти за уникалните качества и незаменимата стойност на МиГ-29. С басните за способностите на този самолет четвърт век Военновъздушните ни сили бяха държани като заложник на антинатовската политика на Русия. Двигатели и други системи на „миговете“ бяха пращани за ремонт, сключвани и разтрогвани бяха договори, водени бяха продължителни преговори, връщани и доплащани бяха суми, без да получим възможност любимият на някои ветерани самолет да може да участва в истински бойни действия заедно със съюзни авиационни формирования поради простата причина, че за 25 години той така и не

придоби натовската система за опознаване „свой-чужд“ и съвременно ракетно въоръжение. МиГ-29 блестящо изпълни функцията на механизъм за изнудване на България от страна на Русия и на обект на въздишки по време на паради.

4. Събитията неумолимо и недвусмислено налагат необходимостта страната ни с бързи темпове да се избави от военната и техническата си зависимост от Русия. Десет години в НАТО и 15 години преди това са достатъчен период да се убедим в пълната заблуда, че вероятен противник като Руската Федерация, разгърнала широкомащабна информационна война срещу НАТО и САЩ от 2008 г. насам, ще се отнася преференциално към натовска България, ще ремонтира и ще модернизира остарялата съветска военна техника или коректно ще ни доставя резервни части, боеприпаси, ракети и торпеда.

Икономическите възможности не позволяват превъоръжаването и модернизацията да станат мигновено, но има редица начини, които биха позволили този процес да бъде ускорен: дългосрочни кредити; лизингово използване; забравеното каскадиране – метод, с който армиите на Гърция и Турция преди години придобиха значителни способности. Подобен подход може да бъде избран само в резултат на политика: активна и целенасочена, волева и недвусмислена. В отбранителната ни стратегия днес няма място за „разкращена поза“ от типа на „Винаги с Германия, никога срещу Русия“, опровергана от Българската армия през Първата световна война.

5. Агресията срещу Украйна и предизвикателните разузнавателни полети на руски бойни самолети покрай българските териториални води поставят на дневен ред необходимостта страната ни да поиска на

политическо и на военно равнище да бъде разгледан проблемът за отбраната на югоизточното крило на НАТО и на отделните държави, формиращи това крило.

Нека да не забравяме старата българска пословица „Не търси стрели, когато дойде врагът“. След като по настояване на Полша и балтийските държави от НАТО вече съществува план за конвенционални бойни действия срещу Русия при нейна агресия срещу държави от северния фланг на НАТО, няма причини такъв план да не бъде разработен и за нашия регион.

6. България направи своя избор с приобщаването си към евроатлантическото семейство и връщане назад не може да има. Поради това са неуместни и неинтелигентни съзливите заклинания в името на някаква „вечна дружба“ и общи славянски корени, за които няма научни доказателства. Като оставяме ненакърнени обичта и уважението си към великия руския народ, крайно време е да признаем, че напредничавата руска мисъл, дала недостижими образци на хуманизъм, демократичност, състрадание и жертвоготовност в името на свети каузи, е в абсолютен антагонизъм с авторитарния режим на Путин, овладял богатствата и лостовете за управление в огромната страна, потъпкал свободата на собствения си народ, нагло нарушаващ Международното право, готвещ се за агресивни войни под предлога за „изправяне на крака“, зовящ на кръстоносни панславянски походи срещу Запада и за затваряне на бившите държави от социалистическия блок зад стената на някакъв мистичен евроазиатски съюз, зад който прозират руините на Сталиновата Страна на съветите.

Съюз на офицерите от резерва

„Атлантик“